

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **M. Z.**, narozená dne x
státní příslušností x
zastoupená JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, P. O. BOX 78

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2020 č. j. x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 7. 2019 č. j. x. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců.

2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že byla ve správním řízení zkrácena na svých právech. Nezákonnost celého procesu a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spatřovala v tom, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, v souladu s ust. § 3 správního řádu. Poukázala na povinnost správního orgánu opatřit si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu. Dle žalobkyně se v jejím případě nejednalo o výkon nelegální práce, protože byla na území České republiky vyslána svým polským zaměstnavatelem, společností Modus Operandi sp. z o. o., se sídlem Brzeska 126, 21 – 500 Biała Podlaska, Lubelskie, Polská republika, NIP: 5372633129, toto doložila dokladem o zaměstnání v Polské republice, který byl předložen správnímu orgánu. Nesouhlasila s opatřeným závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR č. j. x ze dne 30. 10. 2019 o možnosti vycestovat na Ukrajinu. V jejím domovském státě v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt a ona je přesvědčena, že nepolevuje na intenzitě, neboť jsou i v posledních dnech neustále hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých nejen mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. V žalobě poukázala na to, že z informací odboru azylové a migrační politiky ministerstva vnitra jednoznačně vyplývá, že situace na východě Ukrajiny je neustále napjatá, neboť incidenty se i nadále soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Převážně na tomto území se rebelové samozvaných republik Doněcké a Luhanské dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny včetně mučení nebo mimosoudních poprav. Považovala za zcela jisté, že se po dvou letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo v rámci celé Ukrajiny prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to na celém území Ukrajiny.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v této jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadeném rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odkázal na odůvodnění těchto rozhodnutí. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 22. 11. 2020 zástupce žalobkyně setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný omluvil svoji neúčast při jednání.
5. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 7. 2019 č.j. KRPA-267590-1/ČJ-2019-000022-ZAM, fotografie žalobkyně, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 23. 7. 2019 č.j. KRPA-267590-8/ČJ-2019-000022-ZAM, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka správního řízení ze dne 23. 7. 2019 č.j. KRPA-267590-13/ČJ-2019-000022-ZAM, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 7. 2019 ev. č. ZS50128, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 7. 2019 č.j. KRPA-267590-17/ČJ-2019-000022-ZAM, odvolání žalobkyně ze dne 31. 7. 2019, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 30. 10. 2019 č.j. MV-116551-2/OAM-2019, informace OAMP o situaci na Ukrajině ze dne 14. 9. 2018 a ze dne 25. 4. 2019, vyjádření žalobkyně ze dne 8. 4. 2019, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2020 č.j. CPR-31722-7/ČJ-2019-930310-V234.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 23. 7. 2019 v době od 11:00 do 11:45 hodin byla hlídkou Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, provedena pobytová kontrola dle ust. § 167 zákona o pobytu cizinců, se zaměřením na kontrolu cizinců, kteří jsou na území hl. města Prahy zaměstnáni bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo provozují dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního předpisu. Tato pobytová kontrola byla provedena na adrese Roztylská 19, Praha 4 – Chodov, v prostorách provozovny RUNNING SUSHI. Zde byla v rámci akce kontrolována žalobkyně a to při výkonu práce – úklid v prostorách provozovny. Byla vyzvána k prokázání totožnosti, kdy předložila cestovní pas Ukrajiny č. x, ve kterém bylo vlepeno polské vízum typu D č. x vydané dne 25. 3. 2019 na zastupitelském úřadě ve Lvově, platné od 26. 3. 2019 do 22. 12. 2019 s délkou pobytu na 180 dní. Žalobkyně byla kontrolována při výkonu práce uklízečky, kdy byla vyzvána, aby předložila doklad opravňující ji k výkonu práce či jiné dani podléhající výdělečné činnosti na území České republiky, ona však nebyla schopna takovýto doklad předložit. Na základě zjištěných informací byla dne 23. 7. 2019 zajištěna a eskortována na Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, odbor cizinecké policie Praha, ul. Kaplanova 2055, Praha 4.
8. Při výslechu dne 23. 7. 2019 žalobkyně uvedla, že bydlí na Praze 10, nedaleko stanice metra Strašnická, a to v bytovém domě, kde společně s ní žijí manželé z Ukrajiny. Do České republiky přicestovala 3. 4. 2019 mikrobusem privátní společnosti, linkou z Tačiva do Prahy. V Praze na zastávce Želivského ji čekala kamarádka, která jí přenechala ubytování i práci. Uvedla své identifikační údaje, jmenuje se M. Z., nar. x, státní příslušnost Ukrajina, doklad: x, trvale bytem x. V době, kdy bydlela na Ukrajině, pracovala v zahradnictví, ale touto prací nebylo možné uživit rodinu. Do České republiky přicestovala za prací, aby vydělala peníze pro své rodiče a děti, má dva syny a dceru, o kterou pečuje matka žalobkyně. Pobyt otce dětí jí není znám, požádala o rozvod manželství, který na Ukrajině trvá 6 měsíců. Na území České republiky a Evropské unie nemá žádné rodinné příslušníky. Práci získala přes svou kamarádku x, která pochází ze Lvova, tato jí vysvětlila, kam má chodit uklízet. Žalobkyně uklízela pouze v RUNNING SUSHI na Chodově, nikde jinde nepracovala. Na provozovně začala pracovat na konci měsíce května roku 2019, pracovala od 8:00 do 20:00 hod. se dvěma 30 minutovými přestávkami. Za práci dostávala odměnu 75 Kč za hodinu práce, pracovala včetně víkendu. Peníze byly vypláceny v hotovosti, první výplata činila 26 000 Kč. Výplata byla v obálce společně s výplatou pro asijské zaměstnance provozovny, její pracovní dobu hlídal příchodový systém na čip. Žalobkyně nepodstoupila lékařskou prohlídku, nebyla školená v bezpečnosti práce, nepodepsala v České republice žádnou smlouvu a nevěděla, pro jakou společnost zde pracuje. Na dotaz zda zná společnost Zheng Zuyao s. r. o. odpověděla, že nezná. Společnost Makakiko s. r. o. zná pouze z nápisu na provozovně restaurace. Uvedla, že po svém příjezdu na území měla „fušky“, pracovala v restauracích, kde většinou umývala nádobí. Do zaměstnání docházela v 8:00 hod., zde se převlékla do pracovního oblečení, které si sama přinesla. Práci jí vysvětlila kamarádka x, čip na kontrolu docházky jí předal vedoucí čínského původu, který nemluvil česky. Doplnila, že v Polsku nikdy nepracovala a celá její rodina žije na území Ukrajiny. V domovském státě

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

se má kam vrátit a vlastní dostatek finančních prostředků na vycestování. Uložení správního vyhoštění by pro ni znamenalo finanční problémy.

9. Před vydáním rozhodnutí ve věci si správní orgán prvního stupně vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, k otázce možnosti žalobkyně vycestovat do země původu. Vydáno bylo dne 23. 7. 2019 s tím, že vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 7. 2019 č. j. KRPA-267590-17/ČJ-2019-000022-ZAM bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců.
10. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Žalovaný si před vydáním rozhodnutí opatřil závazné stanovisko ministra vnitra, k otázce možnosti žalobkyně vycestovat do země původu. To bylo vydáno dne 30. 12. 2019 s tím, že vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 8. 2020 č. j. CPR-31722-7/ČJ-2019-930310-V234 bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu) anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
13. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. K námitce žalobkyně, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, Městský soud v Praze uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména provedly výslech žalobkyně, vyžádaly si závazná stanoviska Ministerstva vnitra a ministra vnitra k otázce možnosti vycestování žalobkyně do země jejího původu. Bylo jí umožněno uvést všechny podstatné informace týkající se okolností její cesty do České republiky, jejího pobytu a zaměstnání na zdejším území, realizace jejího soukromého a rodinného života jak na území České republiky, tak na území Ukrajiny.
15. V dané věci pak bylo v průběhu správního řízení bez jakýchkoliv pochybností zjištěno, že žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána, aniž by k tomu měla odpovídající pracovní povolení. To vyplývá nejen z toho, že pobytová kontrola probíhala v okamžiku, kdy žalobkyně pracovala v prostorách provozovny RUNNING SUSHI, kde prováděla úklid, nýbrž i z výsledku samotné žalobkyně, jež sdělila, že od konce měsíce května 2019 pracovala v provozovně (uklízela) a to pravidelně každý den včetně sobot a nedělí od 8.00 hodin do 20.00 hodin. Pracovní povolení, které jí bylo přislíbeno, neobdržela. Z výsledku samotné žalobkyně i jejího dosavadního jednání je zjevné, že žalobkyně nemá žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pracovní povolení. Z uvedeného je tak zřejmé, že správní orgány v dostatečném rozsahu zjistily skutkový stav věci.

16. Jelikož žalobkyně tedy fakticky vykonávala zaměstnání, soud nemá pochyb o tom, že v jejím případě došlo k naplnění podmínek správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Okruh námitek žalobkyně zpochybňující tento závěr tak není důvodný.
17. Zdejší soud shledal, že správní orgány vzaly v potaz při posuzování nelegálnosti výkonu zaměstnání žalobkyně na území České republiky všechny skutečnosti, zabývaly se i tím, zda výkon zaměstnání žalobkyně na území České republiky nelze podřadit pod výjimku dle ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, podle kterého *povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie*. Správní orgán prvního stupně na str. 2, 3 svého rozhodnutí a žalovaný na str. 5, 6, 9 žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnily, že tuto výjimku v posuzovaném případě nelze aplikovat. S tímto závěrem správních orgánů se zdejší soud ztotožňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 7 Azs 549/2018-14).
18. Městský soud v Praze je přesvědčen o tom, že v průběhu správního řízení byly zjišťovány jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně (skutečnost, že ze strany žalobkyně šlo o první porušení zákona o pobytu cizinců), tak v její neprospěch (žalobkyně na území České republiky vykonávala zaměstnání bez příslušného povolení od konce května 2019 do 23. 7. 2019, na území České republiky vstoupila s úmyslem zde pracovat, ačkoli si musela být vědoma, že nevlastní oprávnění, které by jí umožňovalo výkon zaměstnání na území České republiky). Z opatřených závazných stanovisek vyplývá, že nejsou dány žádné překážky, které by žalobkyni bránily v návratu na Ukrajinu. Dle názoru zdejšího soudu tak správní orgány postupovaly v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Námitku žalobkyně, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, považuje soud za nedůvodnou.
19. Pokud jde o námitky žalobkyně brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobkyně na Ukrajinu, soud jim nemůže přisvědčit. Správní orgán prvního stupně rozhodl o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádal žalovaný o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. Závazná stanoviska vychází z aktuální zprávy OAMP ze dne 25. 4. 2019 o zemi původu (ta je součástí správního spisu), jež potvrzuje závěry vyslovené v závazných stanoviscích. Ze zprávy OAMP skutečně vyplývá, že na Ukrajině nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobkyně z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě v této zemi mohla utrpět zranění nebo být usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak ve vztahu k Zakarpatské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny (kde má žalobkyně místo trvalého pobytu) se zde uvádí, že oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. I když fungování státní správy v zemi postižené ozbrojeným konfliktem v její východní části je do jisté míry podlomeno např. s tím souvisejícím nedostatkem veřejných finančních prostředků, nelze hovořit o tak zásadní míře nestability, nejistoty a beztrestnosti, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobkyně byla vážně a bezprostředně v případě návratu ohrožena na svém životě či důstojnosti svévolným násilím či bylo možné se důvodně obávat hrozícího mučení či nelidského zacházení. Situace v zemi původu neznemožňuje vycestování žalobkyně. To ostatně plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho usnesení ze dne 18. 4. 2019 č.j. 9 Azs 410/2018-38: „*K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády. Stěžovatel žil v Zakarpatské oblasti, tedy na zcela opačném konci země, a proto není zřejmé, z čeho dovozuje, že by měl být konfliktem zasažen.“

20. Městský soud v Praze považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobkyně. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje a dodává, že správní vyhoštění má vždy určitý dopad do života žalobkyně, to však neznamená, že by nebylo možné ho uložit. Jak již bylo konstatováno výše, v případě žalobkyně nemá uložené opatření nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života. Nepřiměřenost nelze shledat v nemožnosti cizince cestovat po určitou dobu po území Evropské unie či v případných budoucích obtížích se získáním pobytového oprávnění na území České republiky. V posuzovaném případě je zásah, spočívající v uložení správního vyhoštění vzhledem ke zjištěným skutečnostem, legitimní a přiměřený.
21. Zdejší soud doplňuje, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy, k čemuž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: „*Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.*“
22. Dle názoru soudu správní orgány nepochybily, jestliže žalobkyni uložily správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 18 měsíců, neboť došlo k naplnění veškerých zákonem stanovených podmínek takového postupu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

23. Pokud žalobkyně namítala, že nebyly splněny podmínky vydání napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobkyni stanovena doba k vycestování do 15 dní právní moci tohoto rozhodnutí, soud k tomu uvádí, že žalobkyně nespecifikovala, z jakého důvodu má za to, že tyto podmínky nebyly splněny. Správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, přičemž soud podotýká, že doba k vycestování z území se dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví na 7 až 60 dnů. Doba 15 dnů je tak více než dvojnásobná oproti minimální zákonem stanovené době. Soud v takto stanovené době k vycestování neshledává žádnou nezákonnost.
24. Pokud jde o výčet ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany správních orgánů dojít (zejména § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 či § 50 odst. 2 správního řádu), tento nelze považovat za žalobní body, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
25. Městský soud v Praze uzavírá, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu). Postupovaly správně, když žalobkyni uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, v posuzovaném případě bylo jednoznačně prokázáno, že došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle citovaného ustanovení. Tento závěr správní orgány řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Praha 22. října 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.